

El voraviu Joan Vall Clara
joanvallclara@elpunt.info

Ara soc “encobridor”

Fa anys que practico la política laboral de la segona oportunitat, i amb èxit

De matinada i encaputxats han pintat la façana del diari. “Fora agressors dels mitjans de comunicació” i “Joan Vall encobridor, Gordillo agressor”. Ho signa “Arran”, que a la tarda ho ha publicat a xarxes. “Encobrir” és un delictes del Codi Penal espanyol (articles 451 al 454). Si llegeixes l'articulat, entens que s'ha de viure en una fase de deliri per considerar que jo encobreixo res perquè mantinc Saül Gordillo com a col·laborador d'aquest diari. El pare era paleta dels que pujaven a la bas-

tida i al teulat. La mare, modista. Tots dos em varen encervellar com d'important és el lloc de treball. Feina i salut eren bàsics per a ells i són bàsics per a mi. Ho he tingut molt present els més de 30 anys que fa que tinc responsabilitats laborals. Des de molt abans de ser propietari. Quan els nostres treballadors s'han vist immersos en dificultats personals i socials per raons jurídiques o per addiccions, hem mirat de no afegir-hi complicacions i hem cregut en les segones oportunitats, que, a més,

han funcionat. No parlo de qüestions menors. Robatori amb força en les coses a la mateixa empresa. Presó per presumpta col·laboració amb banda armada. Presó per presumpta implicació en terrorisme independentista. Presó per presumpte trafic d'estupefaents. Alcohollisme. Drogoaddicció. La gran majoria dels casos han tingut resultats satisfactoris. Quan les polítiques laborals funcionen, s'han de mantenir. No encobreixo res de res, ja ho veuen.

El quadern negre

Tura Soler

Les vuit calaveres i alguns dels fèmurs que eren dins del mar davant la platja dels Palangrers de Roses ■ TURA SOLER

Les calaveres misterioses

INCÒGNITA • El joc de cranis i fèmurs que van aparèixer al mar a Roses ara fa 9 anys encara són guardats a l'Institut de Medicina Legal i no se sap d'on van sortir ni a qui pertanyen

És un cas tancat però un misteri obert. Les vuit calaveres i els catorze fèmurs que van aparèixer el 29 de novembre del 2015 al mar a Roses continuen dipositats a l'Institut de Medicina Legal de Girona sense que s'hagi pogut aclarir a qui pertanyen ni com van anar a parar al mar, i sense qui ningú ho investigui. Els ossos els va descobrir un home que estava fent *snorkel* el diumenge 29 de novembre del 2015 dins de l'aigua en una zona de roques a la platja dels Palangrers, a tocar de la carretera que porta al far. El cas, pel caràcter macabre de la troballa, va tenir una gran repercussió. Els Mossos van treballar intensament durant els primers dies per intentar saber d'on venien els ossos i qui els havia tirat al mar, perquè el dia abans no hi eren, però en no detectar-se indicis de criminalitat (de fet, de molt mal trobar,

en haver-hi només ossos pelats), el cas va anar passant a segon pla. Les teories i especulacions sobre l'origen dels ossos van ser diverses. Hi havia qui indicava que podien venir d'un antic cementiri descobert arran d'unes obres i que els obrers haguessin optat (con se sap que ha passat en altres ocasions) per amagar les restes per evitar una aturada de les obres davant una possible recerca arqueològica. Però les anàlisis forenses van tombar aquesta hipòtesi. Els cranis i els fèmurs no tenien restes de terra (com n'haurien tingut si haguessin estat enterrats) i no havien passat prou temps a l'aigua perquè el mar els hagués polit, ja que tampoc tenien restes marines. Els ossos eren polits, fins al punt que podien semblar envernissats i tot, i en una de les calaveres hi havia restes de cera. Podria ser que haguessin servit per a algun ritual esotèric? No s'ha pogut aclarir. Els Mossos van rastrejar zones properes a la platja dels Palangrers idò-

nies per a aquesta mena de cerimònies però no van detectar les traces típiques.

I a ningú se li escapa que els cranis i els fèmurs són els ossos que serveixen per simbolitzar el signe de la mort. La qüestió és: faltaven dos fèmurs per completar vuit jocs de símbols de la mort? És una pregunta que tampoc ha trobat resposta. Els especialistes forenses sí que van concloure que els ossos eren una col·lecció. N'hi havia de persones d'edats i sexes diferents i probablement també de races diverses. I l'antiguitat de les restes també variava. Qui podria guardar una col·lecció d'aquest tipus? Hi ha diverses hipòtesis. Els estudiants de medicina solen tenir restes humanes per a la seva formació acadèmica. Però els interessa tenir un esquelet complet i no ossos repetits. Un antropòleg? Un professor? Un metge? Han passat 9 anys i ningú ha delatat el macabre col·leccionista. El misteri perdura i totes les hipòtesis són obertes.

Raça humana
Sara Muñoz

Relacions obertes

Molts adolescents no obren un llibre de lectura si no és que l'escola els obliga a fer-ho. Llegir en paper requereix un es-

forç de concentració que els dispositius mòbils no reclamen, així que per a què complicar-se l'existència si les pantalles ho donen tot ben mastegat. La tecnologia és el gran enemic de la lectura, i ja que sembla que anem perdent aquesta batalla, almenys que caiguem sencers i drets, que és el mateix que mirar de no rendir-nos fins a aconseguir enganxar-los durant petites estones a aquesta font de plaer. Val la pena no abaixar els braços, ho crec de debò. La recompensa la trobes el dia que els fills adolescents et demanen que els compres un títol concret per pura delícia, tot i que és cert que pots passar de fer salts d'alegria a morir en l'intent quan descobreixes la joia que volen llegir. Arribats a aquest punt, faríem bé de recordar que nosaltres a la seva edat no és que llegíssim Dostoievski. Moltes noies s'han aficionat a les novel·les romàntiques i és cert que les llibreries en van plenes. No són sant de la meua devoció, però sempre estaran millor escrites que aquelles històries d'amor i desamor que llegíem a revistes com el *Vale* i el *SuperPop*. Així que he pres la iniciativa per aconseguir, si més no, que el pròxim llibre d'aquest tipus que caigui a les seves mans estigui escrit en català. El llibreter m'ha recomanat una col·lecció i li agraeixo que, en paral·lel, m'ha assenyalat els volums que hauria de descartar. La meua sorpresa ha estat quan a la contraportada del llibre que anava a comprar s'explicava que la història pivota sobre dos joves que se separen per qüestió d'estudis i decideixen mantenir una relació oberta. He pensat que no era apropiada per a la meua filla i he anat a buscar a partir de quina edat està recomanada: 12 anys. I ara el que busco com boja és un llibre per a mi que m'ajudi a connectar amb les noves generacions.

Diari de redacció
Lluís Simon

125 anys

El dia que convidin Joan Laporta a parlar del Barça a l'ONU perillarà el rècord de quatre hores i mitja de discurs de Fidel Castro.

